

DOMENEC UMBERT

ENTREVISTA AMB L'ACTOR PEP MUNNÉ

El fusell de Johnny

Quan va tornar d'Estats Units, Pep Munné ja sabia què volia fer. Del projecte, ara se'n diu Teatre Urbà, grup amb què representa actualment l'obra 'Johnny va agafar el seu fusell', al Mercat de les Flors.

Andreu Sotorra

Johnny va agafar el seu fusell o Pep Munné va agafar el seu fusell?

—És un paper que m'obliga molt. No crec que sigui una obra per fer molts dies. El personatge t'arriba a xucar.

—*¿Una recreació de la mítica pel·lícula?*

—No del tot. Més aviat de la novel·la. Del text de Bradley Rand Smith. I de l'adaptació teatral que es va estrenar a Nova York a l'any 1982.

—*¿Quines serien les diferències, doncs, entre obra de teatre i pel·lícula?*

—Que la pel·lícula té una realitat objectiva. I és la càmera la que està veient què succeeix. En l'obra de teatre, la realitat és subjectiva. És ell mateix. El descobriment de Dalton Trumbo de tot el que li succeeix, de la seva situació.

—*Però hi ha un fet important: a la pel·lícula el personatge es veu amb les seves deficiències físiques i a l'obra l'espectador ha d'imaginar-s'ho...*

—Perquè això ho permet només el teatre. El públic s'involucra en el descobriment del que hi fa. És el que et volia dir. Al cine, descobreix el personatge. A la nostra obra, qui descobreix és el públic. Pel que es diu, només.

—*I estrenes a Igualada el teu Johnny abans del Mercat de les Flors i et tracten com si fossis fill del poble...*

—És que és com si ho fos. Hi havia anat molt perquè el meu pare és d'allà. I estrenar fora de Barcelona és molt important. A més, la promoció va ser espantosa, imagina't què deia: «Després d'Estats Units, s'estrena a Igualada».

—*No hi ha res com el màrqueting...*

—Per exhaurir localitats, sí.

—*T'has passejat amb Danny i Roberta pertot arreu...*

—I encara no s'ha acabat. Aquesta obra, el Johnny, l'hem acabada preparant en menys de cinc mesos. I gairebé tenim un any de gira combinada encara amb el Danny.

—*¿I mentrestant, no has fet res de cinema o televisió...?*

—No. Ni pensar-hi. A més, jo crec que, o es fa una cosa, o se'n fa una altra.

—*Però no s'hi renuncia gaire...*

—Potser faré una cosa de televisió...

—*Ah, sí, ¿quina?*

—M'han ofert *La casa de las chivas*, amb el Sergi Schaff, a Sant Cugat... He de pensar-ho, però...

—*Hi insisteixes, es veu, amb la teva mania a la televisió.*

—Mira, és que de fet no m'agrada gens, la televisió...

—*¿De què et ve tant de purisme...?*

—*¿Purisme...?* No, no. És que a mi

DOMÈNEC UMBERT

«Ens ha anat molt bé de començar amb obres de repartiment moderat. Almenys econòmicament no hem patit tant».

m'agrada treballar, però fins a quin punt. No m'agrada matar-me. És clar que a vegades s'ha de fer calaix, i això és una altra cosa...

—¿Saps que no et faràs ric, així?

—Ja no em dedicaria al teatre. És que ara tinc un problema d'orgull personal, d'amor propi, ¿saps? Vull fer bé el que faig. I faig teatre.

—Abans, però, rodaves una pel·lícula.

—Sí. Però aleshores només feia allò, la pel·li... Vaig estar posat dins *La guerra de los locos*, que s'ha d'estrenar aviat, i prou. És una manera de treballar que tinc.

—¿I hi haurà una possible tornada a Estats Units?

—¿A estudiar?

—No ho sé. Tots hi aneu un dia o altre. A passejar...

—No, no. Mira, el que m'agradaria és exportar les dues obres del Teatre Urbà. El *Danny* i el *Jou*...

—¿El *Jou*...?

—Sí, és que del *Johnny* ja en dic el *Jou*, jo. *Jou va agafar el seu fusell*. Doncs, m'agradaria fer una part d'Amèrica del Sud, fer una mica Estats Units, Nova York, amb grups hispans... Al mateix Patrick Shanlley, l'autor de *Danny*, aquesta idea li va agradar, però s'hauria de preparar molt bé.

—Abans, dos personatges i ara un... Aviat es podrà dir de Pep Munné que és un solitari de l'escenari...

—No. El teatre no ha d'implicar molts personatges. Tot i que tenim una obra pensada que n'inclou més. Passa que ens ha anat molt bé de començar amb obres de repartiment moderat. Almenys econòmicament no hem patit tant...

—Si això es descobreix... semblarà la reconversió de l'escenari...

—Mira, una de les respostes que ens va donar la Generalitat quan vam demanar l'ajuda per a *Danny* i *Roberta* va ser en aquest sentit: «Doncs, feu el *Johnny* va agafar el seu fusell, que només té un personatge...».

—¿I ara que el feu...?

—No, ara ja no ens han donat res. Potser perquè el *Johnny*, en el fons, no té la meitat del cos...

—Però deueu tenir una certa quantitat aprovada com a companyia almenys...

—Sí, tenim concertat per a tot el Teatre Urbà, tres espectacles, amb un que té onze personatges, dos quilos...

—¿I...?

—Ens hem de pensar si ho acceptarem perquè sembla un acudit. Amb això no podem agafar el compromís de muntar tres espectacles. Amb un presupost de més de trenta milions. No arriba ni a l'u per cent, fes números.

—Però el *Johnny* va agafar el seu fusell és una coproducció...

—Sí. I és molt diferent. Tenim dos milions d'entrada per a producció i mig milió assegurat de taquilla. Més la promoció que et fa el Mercat de les Flors, i la infraestructura del teatre. Després ve el percentatge de taquilla. Facilita poder treballar.

—L'escenografia de *Johnny* va agafar el seu fusell és una col·laboració inusual del pintor Antoni Tàpies...

—Altruista, sí. I molt important perquè, a més, aquesta escenografia passarà a la Fundació que s'obrirà del mateix pintor.

—No és la primera col·laboració teatral de Tàpies, però...

—No, havia ja fet dos espectacles de Joan Brossa i perquè no passés com aleshores que es van deixar de conservar, ara ha demanat aquesta opció. I el tema de l'obra, a més, el va entusiasmar.

—Hi ha una correlació entre el tema de la novel·la o l'obra de *Johnny* va agafar el seu fusell i algunes de les imatges d'en Tàpies...

—Sí. A nosaltres se'ns va acudir de seguida que era el tipus d'escenografia que hi lligava més perfectament. No oblidem que la novel·la va ser escrita el 1939, just quaranta-vuit hores després de declarada la segona guerra mundial.

—Quan vas tornar d'Estats Units, estaves molt optimista...

—Encara ho estic...

—No en dubto. ¿Però ha canviat la teva visió des de fora a ara que et mous des de dins...?

—No, no tant. Ni que a vegades ens vulguin dir que no cal que el fem, el nostre projecte. El que plantejem amb Teatre Urbà no existeix. I l'únic que volem és la vulgar ajuda tipus INEM per iniciar una indústria, una indústria teatral i després dependre del públic.

—¿I la idea de posar-vos en una mena de factoria multimedia?

—No aniríem tan lluny. Ens interessa, això sí, un cine. El cine Borràs. Només cal treure-li la pantalla i queda un teatre magnífic. Amb quatre o cinc-centes places. Però l'empresari no afluixa i no deixa el local, Més que una factoria, una sala multimedia, sí. Per fer projectes contemporanis. Amb programació alternativa, dansa, música, lectures, vídeo, exposicions, tertúlia, del dia a la nit.

—A *Danny* i *Roberta* va adaptar un llenguatge molt col·loquial per l'exigència del guió. ¿Què ha passat amb el text de *Johnny*?

—Aquí és un altre llenguatge. Un llenguatge corrent, culte. Adaptat en tot cas al llenguatge del personatge que representa un home de camp. En canvi el *Danny* era un jove del Bronx. Són dos registres molt diferents.

—¿Una descripció del personatge, la podries fer?

—Sobretot són les paraules. Que encara tenen vigència. La guerra no s'ha acabat, diem. El meu és un personatge, un noi a l'escenari amb braços i cames, que pot sentir, parlar, veure i que a la vegada s'adona que no té braços, que no té cames, que no pot parlar, que no sent res i que no pot veure. Però sobretot recorda. No vol tornar-se boig, vol comunicar, vol que l'escoltem. □